

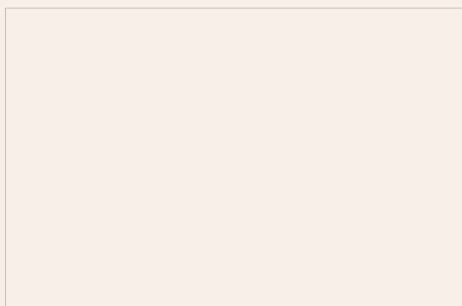
[Obsah čísla](#)

"Hledejte ve mně napřed umělce a pak teprve bojovníka"

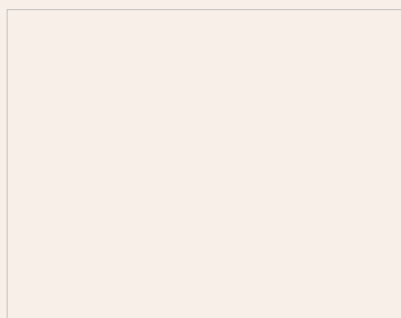
Pro osobnost Františka Kollmana je charakteristické zaujetí dvěma činnostmi. Tou první, již bytostně propadl, je malování. Na druhém pólu stojí jeho vztah k bojovým uměním.

Při povrchním pohledu by se mohlo zdát, že uvedené oblasti spolu nesouvisí, ale v daném případě se dvě zdánlivě nesourodé části spojily do harmonického celku, utvářejícího vyhraněný umělcův postoj k životu i tvorbě.

František Kollman se narodil 29. června 1947 v Praze Marii Karle Stradioti, pocházející z italského šlechtického rodu, a Václavu Františku Kollmanovi, který byl synem německého malíře. Ke sportu (k judu, karate a dalším bojovým uměním) malého Františka přivedl jeho otec, jenž se jako jediný z rodiny nevěnoval malířství. František projevoval od dětství výtvarný talent možná právě proto, že své vzory mohl hledat nejen u dědy - malíře Kollmana, ale také v širší rodině u blízkých a spřízněných "strýčků slavných jmen: Josefa Škody, Rudolfa Lexy, Jana Syrového a Jana Zrzavého. Po absolvování Výtvarné školy Václava Hollara a po soukromém studiu u předních českých malířů a ilustrátorů se vydává dvěma cestami.

První ho vedla k bojovým uměním, v nichž, jak sám říká, hledá především vnitřní filozofii. Tou druhou, nejdůležitější ale byla a vždy bude malba. Ze sportovních úspěchů minulosti připomeňme šestinásobné vítězství v mistrovství republiky v judu, dnes je velmistrem bojového umění (nositel 8. danu v jiu-jitsu a 6. danu v judu). V životě toho stihl hodně. Vyučil se štukatérem, zámečnickem, číšníkem-kuchařem. Získal svářečské zkoušky a řidičské oprávnění pro všechny druhy vozidel. Pracoval v pražském Ústavu sér a očkovacích látek či jako stavební mistr pomáhal stavět Severní Město. Později opravoval v tehdejší Středočeském kraji spolu s památkáři barokní kostely a jiné stavby. Od roku 1980 je tzv. na volné noze a věnuje se malířství, působí jako trenér karate, juda a moderní sebeobrany v Obvodní kulturním domě Gong v Praze 9. V Jazz-klubu v Redutě, kde pracoval jako vyhazovač, se setkává s budoucí polistopadovou vládou. Po revolučních událostech v roce 1989 se stává šéfem první dobrovolné ochrany Občanského fóra a prezidenta Václava Havla a získává hodnost majora české policie. Za krátký čas dobrovolně odchází ze všech těchto funkcí, neboť se necítí být politikem, ale především malířem.

Úspěšně vystavuje v České republice (28 expozičních) i v zahraničí (6 výstav). Jeho díla najdeme v galeriích ve Francii, Španělsku, Německu a Rakousku. Je také autorem nástěnných fresek i rozměrného plátna Čestí stavové ve Francii (formát 3 x 5 m), na němž skloubil devět výtvarných technik svého osobitého malířského stylu. František Kollman je ale i uznávaným brusičem skla. Mezi jeho oblíbené náměty patří bitevní scény na suchu i na moři z období třicetileté války (1618-1648). Maluje rukama i nohama, podle momentálního rozpoložení. Rád zachycuje pohyb ze všech možných úhlů pohledu. Jeho obrazy jsou mistrně zachycenými příběhy z dávné doby. Tvoří je ryze kollmanovskou, originální technikou, ve které se mísí popel z cigaret, uhel, pivo, káva a jiné požitaviny, tak, jak ho to právě napadne. František Kollman je nepřehlédnutelným umělcem s jasně vyhraněným stylem tvorby, kterého by byla škoda nepoznat blíže.